

Iskolai könyvtárosok írják

Tanulmányút könyvtárostanároknak – Szegedre

❖ Hock Zsuzsanna

A Fővárosi Könyvtárostánárok Műhelye vezetőjeként immár harmadik esztendeje szervezek év vége előtt tanulmányutat. Meggyőződésem, hogy a jó gyakorlatért nem kell feltétlenül határon kívülre utaznunk, sőt, akár egy nap alatt is sok hasznosat láthatunk. Székesfehérvár, Hatvan után ezzel a gondolattal láttam neki szegedi tanulmányutunk szervezésének. Tudtam, hogy Szeged bővelkedik számunkra szakmai „csemegékben” (is).

Sáráné Lukácsy Sarolta, Papp Éva és Csüllögné Bogyó Katalin neve mindannyiunk számára ismerősen cseng. Írásaikat, könyvtárakat – képekről – ismertük már. Ezért is örültünk a meghívásnak.

A tanulmányút során betekintést nyerhettünk a Juhász Gyula Főiskola Gyakorlóiskolájának mindennapjaiba. Könyvtárában találkoztunk szegedi könyvtárostánár kollégáinkkal. Szép és példaértékű együttműködésük és lelkesedésük eredménye a hagyományos közös könyvtárhasználati vetélkedő. Jóleső érzéssel töltött el minket, hogy hasonló az örömeik és a gondjaik. Jó volt erről közösen szót váltani, egymástól új erőre kapni.

A Somogyi Károly Városi és Megyei Könyvtár nyüzsgő, olvasótól (diáktól a nyugdíjasig) teli épületében *Palánkainé Sebők Zsuzsanna* igazgató fogadott minket. Munkájukról, terveikről, az iskolák és a könyvtár kapcsolatáról beszélt nekünk. Jó volt hallani, milyen energikus elképzelések és tevékenységek kötik egybe az iskolai könyvtárat a Somogyi-könyvtárral.

Hazafelé a szakmai tanulságokat közösen is átbeszéltük, feltöltöttünk lelkesedéssel, a szegedi jó példákkal. Egymáshoz is kicsit közelebb kerültünk. S már terveztük is a további lehetőségeket, úti célokat, hiszen abban mindannyian egyetértettünk: érdemes a hazai szakmai értékeket megismerni.

Házigazdáinknak köszönjük a vendéglátást, s várjuk őket Budapesten!

Szakmai kirándulás Szegeden 2009. május 15-én

❖ H. Gruber Éva

Szeged híres város, mint tudjuk, de az meglepetés volt, hogy milyen könnyen és kényelmesen megközelíthető akár a Hírös, akár a Tiszavirág vagy a Feszty stb. IC-vel, hogy óránként megy és jön a gyorsvonat Szeged és Budapest között.

Kellemes utazás után értünk Szegedre, s az álmástól egy kényelmes sétával értük el úti célunkat, a Juhász Gyula Főiskola Gyakorló Általános Iskoláját. Az iskola a Boldogasszony sugárúton található, egy gyönyörű, 1929-ben épült s nemrégiben felújított, neobarokk épületben. Fő díszje a sugárút névadója, a Boldogasszony szobor. Benne 3332-es ajtószámmal (ezt azért jegyzem meg, hogy az iskola mérete elképzelhető legyen) nyílik a könyvtár. Remek helyet kapott, amivel kitűnően működik.

Előteréből nyílik a külön kölcsönzötér és az olvasóterem, így zavartalanul lehet foglalkozást tartani az olvasóban, miközben a kölcsönzötér önállósága is megmarad. Az olvasás, a foglalkoztatás jól megszervezett, az iskolában délutáni tanítás is van művészeti tagozaton, valamint remekül kialakított kooperatív kapcsolatban vannak a napközis csoportokkal.

Külön bájta ad az olvasóteremnek az ablakoson található romantikus köerkély, ahogy a könyvtárosok hívják, „a Júlia erkély”. A könyvszekrényt a gyerekek madarak és fák napjára készített rajzai díszítették.

A szünetben otthonosan mozgó kis csapat száguldott be és kapta elő kedvenc könyveit és memóriakártyáit. A vendéglátás is kellemes volt, finom süti és kávé várta a társaságot, és nem utolsósorban csillogó szemű könyvtárosok, *Csüllögné Bogyó Katalin* és *Bekesné Kovács Jusztina*, akik nagy szeretettel és szakmai felkészültséggel fogadtak minket és mutatták be munkájukat.

Innen további rövid és immár idegenvezetéssel gazdagított sétával mentünk át a Dóm téren álló Somogyi-könyvtárba. Kísérőnk *Papp Éva*, a szegedi Széchenyi István Gimnázium könyvtá-

rosa lett, igazi lokálpatrióta és szakavatott idegenvezető. Nagy élmény volt a nevezetességekhez fűződő érdekes, regényes vagy humoros történeteket hallgatni, melyeknek jó része az úti-könyvekben bíz nem olvasható.

Somogyi-könyvtár

A Somogyi-könyvtárban az egyik fiatal főmunkatárs, *Oros Sándor* olvasószolgálati osztályvezető-helyettes már várt ránk, s körbevitt a nagyon izgalmasan és jól

szervezetten működő, szép könyvtárban, amelyben harmonikusan megfér egymás mellett a múlt és a jelen. Az igazgatónő, *Palánkainé Sebők Zsuzsanna* is fogadott minket, igen szívélyesen. Mindketten szakmai hozzáértésükről és remek menedzseri munkáról tettek tanúságot. A könyvtárban pezseg a kulturális élet. Kiállítás, gyermekfoglalkozás és adótanácsadás is volt épp egy időben ottlétünkkor.

Mindkét könyvtárlátogatás világossá tette, hogy a könyvtár ma már nem csak olvasóhely, hanem kulturális műhely is, az iskola, a város életének élő, szerves része. Ez mindenképp követendő példa valamennyi iskolai és közkönyvtár részére.

A szakmai látogatások után kellemes városnézés következett remek idegenvezetőnkkel, csodákat és csodás történeteket mutatva be, fűszerezve nemzetünk nagyjaival, akik igencsak jelentős számban kötődnek a városhoz. Szeged hálás nekik, rég láttam ennyi méltóságteljes emlékszobrot, nagyszerű szobrászoktól, nagyszerű emberekről.

Kellemesen elfáradva jutottunk el Szeged leg híresebb halászcárdájába, s a Tisza partján megkoronáztuk kirándulásunkat piros bográcsban talált szegedi halászlével.

A Hírös IC-vel utaztunk haza, a nap egész idő alatt sütött ránk, szóval igazi ragyogó napunk volt. Reméljük hamarosan követi valami hasonlóan nagyszerű, például Egerben vagy Nagykőrösön, Arany városában...

Római vakáció(m) III. Egy könyvtáros (netes) kalandjai Rómában

↔ **Balogh Mihály**

A *Könyvtári Levelező/lap* két előző számában bemutattam a Római Magyar Akadémia könyvtárát. Előbb azt, ahogyan az intézmény igazgatója látja, értékeli a könyvtár sajátos szerepét, utóbb pedig azt, ahogyan a könyvtáros látja a saját munkáját, a könyvtár minden napjait. Ideje immár, hogy bevalljam, mit kerestem én arrafelé egyáltalán.

1992 nyarán, ötvenegy évesen jutottam el először álmaim városába. Meglátni és megszeretni... – hadd ne folytassam! Azóta csaknem minden évben visszatértem, hogy megkeressem a Trevi kútba bedobott obulusom. Ha azt nem is, sok más, új csodát mindig találtam. Ám az utóbbi években azt vettem észre, hogy Rómába mennem inkább munka már, mint kalandos utazás. Újabban kisebb-nagyobb csoportokat, barátokat, munkatársakat, ismerősöket és tanítványokat segíték hozzá az első római élményhez. És hát négy-öt nap alatt hová jut el az ember? Forum és Colosseum, Navona és Fiori, Trevi és Spagna, Pantheon és San Pietro... – vagyis mindig csak ugyanoda. Ez ellen lázadtam föl tavaly októberben, amikor megtudtam, hogy a Szent István Zárandotházban, rendszeres római lakhelyemen, jelentős árengedményt kínálnak az év első két hónapjára. Amint hazaértem, elkezdtem szervezni a saját, egyszemélyes utam, a Nagy Kalandot. És eljött 2009 februárja: egy hónap Rómában, a saját (élet)ritmusomban, s megint, mint régebben, a saját programom szerint.

*

Az aktuális munkáimat is magammal vittem meg újakat is találtam hozzájuk Rómában. Cipeltem a laptopom, hiszen esedékes volt a *Könyv és Nevelés* 2009/1-es számának szerkesztése. A lányaimnak azt ígértem, hogy Rómában megírom csodálatos nagyanyám csodálatos életét, akiről annyit meséltem nekik, de akit ők nem ismerhettek, mert jó húsz évvel az érkezésük előtt elment közülünk. Ha mindeh-